

Svajonų
ROMANAI

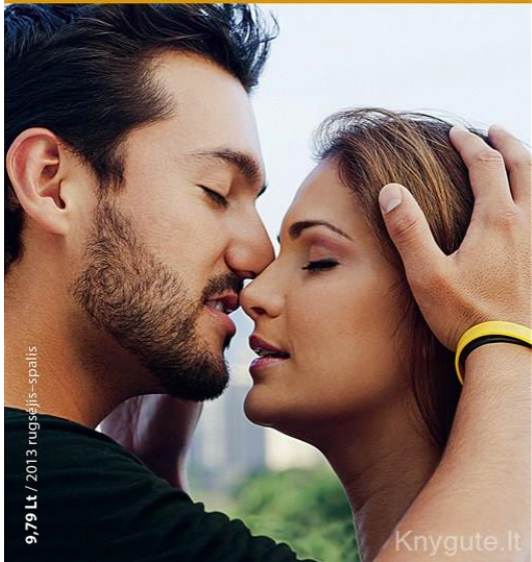
Jausmų
egzotika

LYNN RAYE HARRIS

Velnio širdis

9,79 Lt / 2013 rugšėjis - spalis

Knygute.lt

Lynn Raye Harris
(Lyn Rei Haris)

VELNIO ŠIRDIS

Romanas

Versta iš Lynn Raye Harris, *The Devil's Heart*, 2011
© Lynn Raye Harris, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Monika Morkūnienė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-715-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Prologas

Atsiranda dingęs, šimtmečius skaičiuojantis papuošalas.

Vašingtonas. Vakar vakare *National Harbor* inkarą nuleido Masimo Doro jachta; jis surengė vakarėlį savo dukrai. Frančeska, jauniausia italų verslo magnato atžala, aštuonioliktąjį gimtadienį šventė taip, kaip daugelis paprastų mirtingųjų galėtų tik pasvajoti. Čia dalyvavo daugybė miesto elito atstovų, negana to, sklandė gandas, kad šventės kaltininkės suknelė sukurta pagal specialų užsakymą *Versace* mados namuose. Šnabždėtasi, jog ši puota ponui Dorai atsiėjo daugiau nei šimtą tūkstančių dolerių.

Pati įspūdingiausia iš visų dovanų buvo tėvo dovana: devyniasdešimties karatų deimantinis vėrinys, kurio pagrindinis akcentas – tobulas penkiasdešimt penkių karatų geltonasis deimantas, vadinamas *El Corazón del Diablo* (*Velnio širdis*). Ši brangenybė, kadaise priklausiusi Ispanijos valdovams, paskutiniiais duomenimis, buvo Navarų šeimos iš Argentinos nuosavybė, tačiau nuo 1980-ųjų buvo dingusi.

Pirmas skyrius

Po aštuonerių metų...

- Aš prašau tavo malonės, ar ką? - Markosas Navara spoksojo į gležną figūrą, vilkinčią juodus drabužius. Pistoletas, nukreiptas tiesiai į jo širdį, nė nesujudėjo.

- Pasakiau: *judinkis*.

Šįsyk balsas nebebuvo toks šiurkštus. Užpultasis pasitraukė nuo viešbučio kambario durų pakankamai aukštai iškėlęs rankas, kad tik įsibrovėlis nepamanytų, jog Markosas ruošiasi iškrėsti ką nors beprotiško.

Tarkim, pulti prie ginklo.

Jei tik galėtų pakankamai prisiartinti, kaip tik tai ir padarytų. Tai nebuvo pirmas kartas, kai jo gyvybė kabojo ant plauko, bet Markosas buvo toks tariamai paklusnus tikrai ne iš baimės. Metai, praleisti Pietų Amerikos džiunglėse tarp daugybės partizanų, pripratino jį prie žiaurių dalykų. Navara tvirtai žinojo: tokiose situacijose visada įmanoma perimti kontrolę. Kol tik jo rankos laisvos, šansas yra.

Markosas Navara iš tikrųjų nebijojo. Įniršęs -

Šis žodis geriausiai apibūdintų tai, ką jis jautė. Įniršį iki kaulų smegenų.

Priešais jį stovintis žmogus buvo žemas, tačiau Markosas geriau už kitus žinojo: mažas – nebūtinai silpnas. Kambaryje buvo taip tamsu, kad jis negalėjo įžiūrėti jokių įsibrovėlio bruožų. Buvo akivaizdu tik tai, jog Markosas buvo pranašesnis ir ūgiu, ir svoriu.

Tą pačią akimirką, kai tik atsirastų galimybė, jis imtųsi veiksmų. Svarbiausia buvo išlaikyti laisvas rankas ir išlikti ypač budriam. Markosas nė nedrįso pagalvoti, ką darytų, jei įsibrovėlis pabandytų jį kaip nors sutramdyti. Staiga atgijo prisiminimai: tamsus kambarys, aštrus prakaito kvapas, įniršis ir jo paties kraujuojančios rankos.

Gana. Susikaupk.

– Švaistai laiką, – ramiai tarė Markosas. – Savo kambaryje paprastai nelaikau daug grynųjų.

– Užsičiaupk.

Markosas sumirksėjo. Juodai apsirengusios žmogystos balsas nebebuvo stačiokiškas. Būtybė, taip šaltakraujiškai laikiusi į jį nukreiptą ginklą, neabejotinai buvo moteris. Jis šiek tiek atsipalaidavo.

Dios mío.

Ką jis įžeidė šįsyk? Kuri iš jo buvusių meilužių įsiuto taip, kad neviltis ją privedė prie šito? Fijona? Kara? Lijana?

Savo mylimosioms jis būdavo dosnus, tačiau vis tiek atsirasdavo tokių, kurios negalėdavo susitaikyti su Markoso sprendimu nutraukti santykius, kai ateidavo laikas. Gal tai buvo viena jo paliktų moterų – tik kodėl jis iš karto jos neatpažino? Nebuvo toks beširdis, kad pamirštų kūną ar balsą moters, suteikusios tiek daug malonių akimirkų.

Ne, tai reiškia, kad čia ne pamesta meilužė. Nebent jis tapo užmaršus. Markosas susiraukė. Tai neįmanoma. Taip, pastaruoju metu jo galva buvo užimta daugybe įvairiausių reikalų, tačiau jų nebuvo tiek, kad Markosas nebepajėgtų prisiminti moters, su kuria kadaise mylėjosi.

Laikydamas rankas taip, kad užpuolikė galėtų jas matyti, Markosas atsargiai tipeno į kambario vidurį laukti tolesnių nurodymų. Kai jis praėjo, įsibrovėlė atsitraukė, tuomet ryžtingai išsitiesė – atrodė dėl to suirzusi.

Kelios akimirkos prabėgo visiškoje tyloje, tebuvo girdėti palubėje dirbantis ventiliatorius.

- Gražink papuošalą, - pareikalavo, dabar ji jau nė nebandė imituoti vyriško balso. Taigi nusprendė nebeapsimetinėti?

Bueno. Tai padės greičiau išsiaiškinti, kas ji tokia.

- Bijau, kad neturiu nė menkiausio supratimo, apie ką kalbi.

Moteris kažką irzliai sumurmėjo. Pistoletas nuo į kambarį tvieskiančios mėnesienos švytėjo melsva spalva. Markosas pastebėjo, kad ji prie ginklo prisuko duslintuvą. Tai anaip tol nenuramino.

- Puikiai žinai, ką turiu galvoje. *El Corazón del Diablo.* Gražink, jei trokšti dar pagyventi.

Ak, dabar aišku. Jis nekreipė dėmesio į absurdiškas Dorų pretenzijas ir atsisakė parvežti brangenybę atgal į Ameriką. Markoso Navaros verslo reikalai čia susikomplikuos, jei jis nepadarys galo tiems grobikiškiems reikalavimams. Argentinos teismai jau buvo priėmę sprendimą jo naudai. Ir visiškai nereikėjo Amerikos teisėsaugos leidimo turėti tai, kas ir taip teisėtai jam priklausė. To, už ką buvo sumokėjęs krauju.

Ar šią moterį siuntė Dorai? Gal tas ieškinys tebuvo paprasčiausia gudrybė parvilioti bran-

gakmenį į Jungtines Valstijas ir ten jį pavogti? Senasis Dora miręs, tačiau jo dukterys tebebuvo gyvos. Markosas stengėsi atsikratyti širdgėlos, kurią pajuto vos tik pagalvojęs apie jauniausiąją iš jų – Frančeską.

Kodėl jis vis dar apgailestavo (jauniausioji Dora manipuliavo juo kaip ir visais kitais), buvo neaišku.

Viena vertus, Markosas tvirtai tikėjo, kad Frančeska buvo niekuo dėta, kita vertus, jis žinojo ir tamsiąsias žmogaus prigimties puses. Po nekaltu veideliu neretai slepiasi klasta.

– Jei nušausi mane, *querida*, niekada neatgausi papuošalo.

– Galbūt gausiu šį tą dar geresnio, – sukuždėjo ji.

Markosas sukľuso. Tas balsas...

Buvo jį pamiršęs...

– Aš dabar pat pasiimsiu papuošalą, – tęsė ji.
– Jis seife. Atidaryk.

Markosas įsiuto. Kas ši liekna moteris ir kaip ji drįsta bandyti pavogti jam nuo gimimo priklausantį šeimos turtą? Tai ne pirmas kartas, tačiau jai nepavyks.

Kai papuošalas buvo nukniauktas pirmąsyk, o Markosas tebuvo berniukas, karinė chunta

įkalino jo tėvus. Šie niekada nebegrižo. Kaip ir tūkstančiai kitų, Navaros tėvai buvo tarp *dingusiųjų* – tų, kuriuos valdančioji partija pašalino dar iki atkuriant demokratiją.

Kur kas labiau nei tą deimantą jis kaltino savo dėdę. Jei ne Federiko Navaros ambicijos ir gobšumas, gyvenimas būtų susiklostęs visiškai kitaip. Visgi *El Corazón del Diablo* buvo vienintelis jam likęs šeimos daiktas, ir Markosas niekam neleis jo paveržti darskart.

– Matyt, nebūsi visko taip jau kruopščiai apgalvojusi, pamiršai šią mažą detalę.

Ji žengė žingsnelį pirmyn, pistoletą tvirtai laikė rankoje. Tada, tarytum geriau tai apsvarsčiusi, sustojo, ir taip nežymiai papurtė galvą, jog Markosas net suabejojo, ar moteris išties tai padarė.

– Užsičiaupk ir atidaryk seifą. Tučtuojau.

Akimirksnį Markosas stovėjo sustingęs.

– Gerai.

Jei jam pasisektų, paslaptingoji atsirastų prie pat jo.

Markosas nužingsniavo prie sienos, kurioje buvo seifas. Pastūmė slankiojamą medinę uždangą ir suirzęs ėmė sukioti ratuką. Dešinèn, kairèn, dešinèn. Teisingai surinkus kodą, durys

atsidarė.

- Frenke, - sušnypštė kažkoks balsas. - Greičiau.

Markosas sustingo ir iš visų jėgų stengėsi nustatyti, iš kur tiksliai tas balsas sklido. Neįprastai silpnas, lyg kokio nematomo žmogaus.

- Frenke, - prabilo ir vėl, šįsyk kiek garsiau.

- Nutilk, - sušnabždėjo įsibrovėlė. - Stengiuosi.

Ak, štai kas, - radijas. Moteris naudojosi radijo imtuvu, kad galėtų bendrauti su kažkuo, buvusi ne šiame kambaryje. Keistas ir gana nemokšiškas triukas įgudusiam plėšikui. Dar vienas šios neaiškios situacijos motyvas, kurį reikia turėti omenyje.

- Pasitrauk nuo seifo, - įsakė, o pistoletas suspindėjo, kai ji mosuodama ginklu davė ženklą Markosui judintis. - Ir rankas laikyk taip, kad aš jas matyčiau.

Kilstelėjęs rankas, Navara lėtai atsitraukė. Įsibrovėlė palaukė, kol Markosas priartėjo prie kitos sienos, ir tik tada pajudėjo. Įjungė žibintuvėlį. Nužvelgė tai, kas buvo seife, tuomet atsigręžė į jį.

- Brangakmenio čia nėra, - pasakė negalėdama patikėti. - Kur jis?

Markosui jos kone pagailo. Nelabai, tik truputį.

- Ten yra kalnas kitų papuošalų. Pasiimk juos vietoj to vieno.

Jos balsas sudrebėjo.

- *El Corazón del Diablo*. Kur jis?

- Jo čia nėra, - pakartojo Markosas.

- Tai neįmanoma. Mane užtikrino, - ginklas vėl buvo nukreiptas į vyrą, o moters balsas kupinas ryžto. - Kur tu jį paslėpei?

- Mesk tai iš galvos, *Frenke*, - meiliai tarė jis, pabrėždamas vardą, kuriuo į moterį kreipėsi tasai balsas. Ją užtikrino? Kas gi? - Tau nepavyko. Čiupk tai, kas yra seife, ir nešdinkis.

- Ne tu čia diktuoji taisykles, Navara. Neaiškinsi, ką turiu daryti. Daugiau niekada, - paskutiniuosis žodžius ji ištarė taip tyliai, jog Markosas nebuvo tikras, ar gerai išgirdo. *Daugiau niekada?*

- Kas tu? - paklausė, o pyktis degino jį tarytum tikrų tikriausia liepsna.

Prieš jai atsakant arba, kas buvo labiausiai tikėtina, įsakant Markosui užsičiaupti, jis palietė ir spustelėjo šviesos jungiklį.

- Šunsnukis! - suriko ji prisimerkdama nuo kambarį užliejusios šviesos. Įsibrovėlė tebelai-

kė ryžtingai į Markosą nukreiptą pistoletą.

Jam nė motais. Frenkė buvo patraukli, ir Markosas niekada anksčiau nebuvo jos matęs. Saulės išblukinti plaukai susukti į standų kuodą pakaušyje, o kuodo storis liudijo, jog garbanos vešlios. Oda blyški, lengvo auksinio atspalvio. Akys, spoksojusios į Markosą, buvo tamsios, o žvilgsnis – aštrus. Frenkė vilkėjo juodą darbininko kostiumą, vienu dydžiu per mažą, tad nemenki iškilumai buvo glaudžiai aptempti.

Atrodė įniršusi ir ryžtinga, tačiau tada prikando putlią apatinę lūpą ir Navara išsyk sumojo, ką tai reiškia: Frenkė nebuvo geležinė. Vos tik ji atskleidė savo silpnąją vietą, Markosą užliejo aistra.

Díos, dabar tikrai ne pats tinkamiausias metas žavėtis moterimi. Ypač ta, kurios rankose buvo pistoletas, nukreiptas tiesiai jam į širdį. Markosas užgniaužė gaivališką instinktą ir stengėsi įsiminti kiekvieną Frenkės bruožą. Ji gali pabėgti, o jis galbūt liks gyvas, tad reikėjo įsidėmėti šios moters išvaizdą.

Moteris tai ar vyras, stipri ar silpna ši žmogysta, Markosas Navara ją pričiups. Jis iškas ją iš po žemių ir privers sumokėti už tai, kad pamane galinti paveržti paveldėtą brangenybę.

- Kas tu tokia, Frenke, ir kodėl tau reikia mano papuošalo?

Ji trumpam išplėtė akis, paskui vėl prisimerkė. Pistoletas rankose sudrebėjo. Keista, juk vos prieš kelias akimirkas ji viską kontroliavo.

- Tikrai nežinai, ar ne? - nusijuokė ji dusliai. - Dievaži, aišku, kad nežinai. Nes esi savanaudis, Markosai Navara. Savanaudis ir žiaurus.

Jam ramybės nedavė kažkokie neaiškūs prisiminimai. Markosas, negalėdamas to pakęsti, nuvijo juos šalin. Nebuvo laiko gilintis. Dabar svarbiausia įsidėmėti šią moterį, o galbūt netgi nuginkluoti bei pagrobti, iki kol ji spės pasprukti.

- *El Corazón del Diablo* yra mano. Tu jo šiąnakt iš manęs nepavogsi, todėl arba pasiimk tai, kas yra seife ir dink iš čia, arba nušauk mane, ir viskas bus baigta.

- Norėčiau, - pagrasino moteris apimta įtūžio. - Patikėk, norėčiau. Tačiau man reikia papuošalo, Navara. Vienaip ar kitaip, tu jį man atiduosi.

Frančeska nurijo apmaudo kartėlį....